

Sygn. akt VIII U 2402/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 listopada 2015 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. P. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej począwszy od dnia 1 października 2015r.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt: VIII U 2402/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od wymaganego w przepisie art. 110a tego wskaźnika o wartości 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. z 20 najkorzystniejszych lat zatrudnienia w KWK (...). Ubezpieczony wniósł również o zwrócenie się do jego pracodawcy, o dostarczenie wszelkiej możliwej dokumentacji na podstawie, której możliwe będzie odtworzenie jego zarobków, a następnie ustalenie na nowo wysokości jego świadczenia przez biegłego z zakresu rent i emerytur oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu .

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podniósł, że maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 najkorzystniejszych lat 1982-2011 wyniósł 246,01% i tym samym okazał się niższy od wymaganego w przepisach art. 110a tego wskaźnika o wartości 250%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. P. urodził się w dniu (...), prawo do emerytury górniczej uzyskał z dniem 1 grudnia 1999r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1982 - 1991, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 432,96% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Odwołujący po przyznaniu emerytury pracował z przerwami do 2013r.

W związku z tym (...) Oddział w Z. od 1.11.2007r. przeliczył ubezpieczonemu emeryturę i zastosował 24% kwoty bazowej obowiązującej w listopadzie 2007r.

W dniu 29 października 2015r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury, powołując się na nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z dnia 5 marca 2015r., tj. na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 2002-2007 i 2007-2011 .

Decyzją z dnia 13 listopada 2015r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od 250%.

W toku postępowania w niniejszej sprawie Sąd zwrócił się do (...) S.A. Zakładu (...) w T. o nadesłanie kompletnej dokumentacji osobowej i płacowej odwołującego za cały okres zatrudnienia w KWK (...).

Na podstawie przekazanej dokumentacji osobowej i płacowej, Sąd zwrócił się do biegłego z zakresu emerytur, rent o wydanie opinii na okoliczność ustalenia czy istnieją przesłanki do przeliczenia emerytury ubezpieczonego przy uwzględnieniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS biorąc pod uwagę 20 najkorzystniejszych lat ubezpieczonego z okresu pracy w KWK (...) od 1965r. do 1998r. i jeden rok po otrzymaniu uprawnień emerytalnych tj. rok 2006r., po uprzednim odtworzeniu wysokości zarobków ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) w okresie od 1965r. do 1981r. w oparciu o dane dotyczące kształtowania się stawek płacy zasadniczej i dodatków do płacy znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego z KWK (...) przy założeniu podstawowej normy czasu pracy oraz przy uwzględnieniu przepisów UZP obowiązujących w okresie zatrudnienia oraz przy uwzględnieniu znajdujących się w aktach ZUS druków (...) - Tom I k. 11 - za lata 1982-1991, oraz za następne lata i wszystkich zgromadzonych dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych odwołującego

Na podstawie opinii z dnia 11 września 2016r. (k.29-35) Sąd ustalił iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne J. P. wynosi:

- za rok 1980 – 231.253 zł,
- za rok 1981 – 275.615 zł,
- za rok 1982 – 583.002 zł,
- za rok 1983 – 647.932 zł,
- za rok 1984 – 948.713 zł,

- za rok 1985 –1.251.444 zł,
- za rok 1986 –1.511.541 zł,
- za rok 1987 – 1.282.417 zł,
- za rok 1988 –2.676.984 zł,
- za rok 1989 –10.563.490 zł,
- za rok 1990 – 52.013.517 zł,
- za rok 1991 –83.293.472 zł,
- za rok 1992 –124.842.366 zł,
- za rok 1993 –160.760.913 zł,
- za rok 1994 –230.800.475 zł
- za rok 1995 –30.162,57 zł
- za rok 1996 –35.896,52 zł
- za rok 1997 –43.783,65 zł
- za rok 1998 –51.049,96 zł
- za rok 2006 –20.930,53 zł

Biegły odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonego, uwzględnił zapisy w jego dokumentacji osobowej i zasiłkowej, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.20-22 a.s. i k. 82 t.3 akt ZUS.

Ostatecznie Sąd w oparciu o wyliczenia biegłego ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1980-1998 i 2006 wynosi 372,79 %.

Po otrzymaniu odpisów powyższej opinii, strony nie zgłaszały do niej zastrzeżeń, jedynie organ rentowy zgłaszał drobne zastrzeżenia co do matematycznych wyliczeń za rok 1974 , jednak nieścisłości te nie wpływają na ostateczną ocenę, że po uwzględnieniu zarobków odtworzonych przez biegłego z lat 1980-1998 i 2006 niekwestionowanych przez ZUS , wwpw emerytury odwołującego przekroczył 250%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego i jego akt osobowych dołączonych do akt sprawy , zaświadczenia druk Rp-7 k.20-22 a.s. oraz opinii biegłego z zakresu emerytur, rent mgr K. S. z 11 września 2016r. (k.29-35).

Sąd w całości podzielił wnioski płynące z opinii biegłego, gdyż były logiczne i spójne. Biegły dokonał szczegółowych ustaleń w oparciu o dokumentację osobową, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu i pozostały materiał dowodowy oraz uzyskane w toku sporządzania opinii dane.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony jest uprawniony do emerytury od 1 grudnia 1999r., obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1982 - 1991, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 432,96% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 29 października 2015r. wniosek o przeliczenie emerytury w związku ze zmianą przepisów ustawy emerytalno-rentowej z dniem 1 maja 2015r. i wprowadzeniem art. 110a.

Ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją odmówiono przeliczenia świadczenia, nie uwzględniając równocześnie w wyliczeniach stanowiących podstawę wydania tej opinii zarobków za okres zatrudnienia w KWK (...) za lata 1980 – 1998, ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującego dowodów pozwalających organowi rentowemu na wyliczenie wynagrodzenia za te okresy.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach wnioskowanych przez ubezpieczonego, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia

ubezpieczonego w oparciu o dowody zastępcze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r. w sprawie I UK 179/06, opubl. w LEX nr 342283; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1768/12).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 4 października 2012r., w sprawie III AUa 305/12, gdzie wskazano, iż w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględniać tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości.

Sąd zgodził się z ustaleniami biegłego sądowego, iż najbardziej optymalnym wariantem dla wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia jest obliczenie jego podstawy w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1980-1998 i roku 2006 , gdzie wyliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 372,79 %, był zatem wyższy od przyjętego przez ZUS.

Strony nie kwestionowały wyliczonej przez biegłego wysokości świadczenia ubezpieczonego za te lata.

W konsekwencji, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu J. P. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 października 2015r. tj. od miesiąca złożenia wniosku.

SSO Joanna Smycz

Notatka:

Sędzia referent od dnia 23.12.2016r. do dnia 27.12.2016r. przebywała na urlopie

G. dn. 28 grudnia 2016r. SSO Joanna Smycz

ZARZĄDZENIE

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu,
3. kalendarz 14 dni lub z wpływem.

G. dn. 28 grudnia 2016r. SSO Joanna Smycz